

KECSKEMÉTI LAPOK.

VEGYESTARTALMÚ HETILAP.

<p>Előfizetési díj: Egész évre 5 frt., félévre 2 frt. 50 kr., negyedévre 1 frt. 50 kr. Az előfizetés az év folytán minden hónapban megkezdhető.</p>	<p>Megjelen hetenként egyszer, VASÁRNAP. Az előfizetési pénzek, úgy a hirdetések is „Tóth László könyvnyomdájának” czimzandók.</p>	<p>Szerkesztő- és kiadó-hivatal: BUDAI-NAGY-ÚTCZA 184. SZÁM. E lap úgy szellemi, mint anyagi részét illető minden küldemény a szerkesztő- és kiadó-hivatalhoz intézendő.</p>	<p>Hirdetési díj: 3 hasábos petit sor egyszeri hirdetésnél 5 kr., többszöri vagy terjedelmes hirdetéseknel ár-leengedés adatik. Bélyegdíj minden beigtatásért 30 kr.</p>
--	--	--	---

Az új jégkárbiztosító-szövetkezetről.

Az „első magyar jégkárbiztosító-társaság mint szövetkezet” körlevele fekszik előttünk azon vázlattal együtt, melyet e vállalat vezénylő igazgatója bocsájtott közre. Ez új biztosító-társaságot nem zárhatjuk el a figyelemre méltatástól és pedig annál kevésbé, mivel a kecskeméti gazdaegyesület is egy bizottságot kért fel a vállalat feletti véleményadás végett, de meg hozzászóllani is kívánunk azért is, mert ha az életképes s közhasznú vállalat, úgy támogatásához lapunk részéről is hozzájárulni, ellenkező esetben pedig a szükséges felvilágosítást megadni kötelességünknek ismerjük.

Az eszme — mely szerint a bizt.-társaság a jégkár-biztosítást mint kizárólagos feladatát megoldani czélozza — nem új s röviden azzal jelölhető meg, hogy a biztosítók a biztosítottak is. Az új jégkárbiztosító vállalat a kölcsönösség elvének a bizt. ügy terén való alkalmazásával, tehát ellenlábasává akarja magát felküzdeni a nyereszkesedésre alakult bizt. részvény-társaságoknak. Célja az, hogy csak a tényleges kárt viselék a biztosítottak, mi által a biztosítási díj csekélyebb összegre olvadand, mint a minő összegekben az eddigelé a bizt. intézeteknél szerepel. Elvi alapul van felvéve e vállalatnál, hogy a 10 év óta megfigyelt jégjárás alapján több és kevesebb jégjárással fenyegetett környékek a szerint magasabb avagy csekélyebb fokozatban fizessék a bizt. díjat.

Ez az mit a vezénylő igazgató complicitált előadású, nehezen megérthető s roz magyarsággal irt vázlata tartalmaz. A közönséghez intézett körlevél ugyancsak úgy nagyjából ismerteti a szövetkezet célját, kijelenti, hogy a vállalatból elért összes nyereségnek fele a biztosítókra esik, hivatkozik arra, hogy a nagyobb vállalkozások fűdőzhetése céljából a bel- és külföld legjobb hitelű bizt. kamaráival lép viszonzbiztosítási szövetségre.

A kölcsönösség elvének, melyen a szövetkezet által eszközözendő biztosítás nyugszik, a jégkárbiztosításnál nem lehet szerencsés szerepe. A kölcsönösség bizalmon alapulhat s pedig akként, hogy vagy a biztosítók biznak egymásban a kölcsönösen elvállalt kötelezettségek teljesítésére vonatkozólag, vagy biznak azokban, a kik közöttük a kölcsönös kötelezettség elvállalását létesítik. Az új jégkárbiztosító-szövetkezet e bizalmat mint a kölcsönös biztosítás alapját nem képes véleményünk szerint felgerjeszteni, de nem is érdemi azt meg, mert vagy ismerni kellene azokat a kik már mint kölcsönös biztosítók beléptek, vagy azon egyéneket, kik a vállalatot vezetik. E felől pedig a közönség tájékoztatlanul hagyatják a szövetkezet által a közönséghez intézett körlevélben. A kölcsönösség elve alkalmazásával alakulni czélzó bizt.-társaság irányában a nagy közönségnek bizalma csak akkor lehet, ha vagyonos s országosan ismert férfiak körül sorakozhatik a köl-

csönös biztosítás. Másként széles alapon s az egész ország körére kiterjedő kölcsönös biztosítási vállalat bizalmat érdemlőleg nem szervezhető.

De nem ismeri a közönség — melynek a vállalathoz való hozzájárulását kéri a szövetkezet — a vállalat vezérégyéneit sem. Okkal kérdezhettük tehát, hogy mi által kívánja a bizalmat a vállalat maga irányában kiérdemelni? Az egymást kölcsönösen biztosítók nem ismerik egymást, nem ismerik azokat az egyéneket, a kik közöttük a kölcsönös biztosítási kötelezettség létrejvetelét közvetítik, hol van tehát a garancia az iránt, hogy az esetleges jégkár neki csakugyan megtérítetik, hol a garancia arra nézve, hogy a kárösszeg megtérítéséhez való hozzájárulásra igazságos arány szerint fog köteleztetni. Nem látják a garantiát a biztosítók önmagukban, nem a vállalatot vezetőik egyéniségében. Véleményünk szerint ovakodni kell a közönségnek az oly vállalattól, mely nem gondoskodott oly alapokról, melyen a közönség bizalma felépülhet. A kockázathoz mért díjmegszabás, melyre a szövetkezet nagy súlyt fektetni látszik, szép ígéret, de tartalom nélküli, sőt a kölcsönösség elvével ellentétben álló. A körlevél azon ígérete pedig: „hogy a vállalatból elért évi összes nyereségnek fele a biztosítókra esik”, úgy látszik csak porhintés a közönség szemébe. Hova lesz az évi nyereség másik fele? A kezelés és igazgatás költségei fedeztetnek valószínűleg belőle, de hát azon esetre, ha a nyereség oly csekély, hogy fele nem fedezi az igazgatási költségeket, fele mégis a biztosítókra esik, vagy ha a nyereség oly nagy összegre rúg, hogy fele jóval meghaladja az igazgatás költségeit, ki javára esik a többlet? De feltéve azon esetet, hogy a kár akkora, hogy a biztosítók pótbefizetésre kötelezendők, hol van a biztosítók és miben arra nézve, hogy a biztosítótól ez behajtható s így minden biztosító csakis az általa fogantatba vett biztosítása arányában viseli a vállalat veszteségeit? Ezekre a kérdésekre a szövetkezet körlevele, úgy a vállalat vázlatából nem merithető feletet. Mind ez a mellett szól, hogy ne higyük el, miszerint a szövetkezet Lajthán innen és túl megnyerte volna már a más társaságok legjobb erőit s arról győz meg, hogy azok a legjobb neví szakférfiak, kiket a szövetkezet előjegyzésbe helyezett, a vállalat részére leendő megnyerés végett bizonyára nem lesznek megnyerhetők.

Mi oly véleményben vagyunk hogy ha a fennálló bizt.-társaságoknál a bizt. díj nagy is, de a közönség teljes megnyugvással eszközölteti a biztosítást, mert kára megtérítetik s nincs kitéve annak, hogy tőle oly utóbefizetések követeltethetnek, melyeknek összege iránt a biztosítás eszközlése alkalmával nem is tájékozhatja magát.

T.

A magyarok nemzeti fája.

A tudomány nemzetközi, — idegen a népfajok nemzetiségi aspiratitótól: de nem úgy azon egyéges szív és lélek, az ember millióknak azon zöme, melyet nemzetnek nevezünk. Ez bár nem mindig öntudatosan, de annál nyiltabban elárulja rokonszenvét egy-egy természeti productum iránt, mely akár szépség, akár használhatóság szempontjából erősebben ragadta meg figyelmét. Így a régi Athenae az olajfát különböztette meg egyebek fölött. A cser és tölgy a németek, a hárs a szlávok nemzeti fája. A mohammedán keményen hiszi, miszerint csak ott terem datolya, hol a próféta hivei honolnak, miért is annak termő pálmáját (Phoenix dactylifera) a keleti költészet az izlam kedvelt fájává avatta. Irlandban előbb a madársósi (Oxalis acetosella), később a lóhere, Angliában a rózsa, Skótiában a bogács (Carduus) volt heraldikus növény. Costarica köztársaság a kávé-fát, Mexico a kaktuszt (Opuntia), Peru a china-fát (Cinchona), Franciaország pedig a liliumot választotta magának jelvényül.

Herman Otto a „Természettudományi füzetek” (II. 77.) lapjain azt mondja, hogy legmagyarosabb költőink kedvenc fája az ákác, melyet ép oly előszeretettel emlegetnek, mint a tót az ő hársát, a német a maga tölgyét, a világgöltészet a pálmát, a Libanon czédrusát. Az ákácot a nép helyen-közön egyenesen „magyar fának” nevezi.

Azon kérdésre, melyik a magyarok nemzeti fája, a „Magyar mythologia” írója Ipolyi Arnold adja meg az igazi feleletet. Szerinte a diófa az, melyet a néptudat kitűnő kegyelettel emel ki dalai, közmondásai s meséiben. Így mondja népünk dala a diófát aranyos levelesnek, ágasbogásnak; „diófalomb takarjon,” zengi áldásul a palócznő bölcsőben fekvő csecsemőjére; „vörös dió levele” hangzik vigan a székelydalban mint folytonos refrain, „zurgó mogyoróval, csattogó gyóival” ad nyomatékot haragos hangulatának a csángó magyarok dala.

Búsán zeng a Duna-Tisza közén népünk ajkán:

Szerelem, szerelem, halálos gyötrellem
Miért nem termettél minden falevelen
Minden fa levelén, diófa tetején.

Én ültettem a diófát, más köti hozzá a lovát.
Mért nincs minden lánynak kút az udvarába,
Aranyos diófa pitvarajtájába,
Kerek levele, édes gyökere,
Mért nincs minden lánynak igaz szeretete?

Kibimbózott a diófa teteje
Kalapomra hullott rá a levele.

Apró diófának zöld a levele,
Ennek a kis lánynak nincs szeretője.

Arra alá diófánál tanyáztunk
Diófáról ránk hullott a gyöngyharmat. stb.

A tündéri táncdalban:

Kivirágzott a diófa, nagyot vetett az árnyéka
Alatta van szép vetett ágy, benne fekszik Márton
[diák.

A halasi templom előtt, háromágú diófa nőtt,
Három ágú a levele, Jutka a szeretőm neve.
Mikor én még kicsiny voltam, a dióért majd meg-
[holtam,
De mióta nagyobb vagyok, a lányokért élek-halok
[stb.

A diófa-koporsó jókivónat gyanánt áll: „Adjon Isten minden jót, diófából koporsót.” A haldokló szerető is kedvesétől még csak diófa-koporsót kér: „Meghalok, meghalok, — bár beteg sem vagyok; csináltatsz-e nekem, diófa-koporsót?”

Ugyancsak Ipolyi szerint már a népdalok gyűjtői előtt feltűnt s megjegyzésüket el nem hallgathaták, vajon nem volna-e a dió a magyar őshít szent fája? Ilyen adatok nyomán mondja Erdélyi János, népdalaink és mondáink gyűjtője, hogy a diófa a perzsáktól Európába elszármazva megtartá őseink hajlandóságát. E fa, úgy mond, mindazon fák között, melyek a vadonból a kertekbe szeli-

dültek át, legméltóságosabbra nő s így nagyon könnyű volt szembe tűnnie falvaink lakói előtt, természetéhez tartozván, hogy leginkább szereti az emelt helyet, — a dombot, őseink egyik áldozó helyét, hová igen örömet teszi a szerető lakát is a magyar dal. Közéletben azt tartják róla, hogy árnyéka igen hideg s kopáran hagyja vesztegelni a földet, egyébiránt keményen áll ellent az idő viszontagságainak, sokáig él s ezért talán szokás volt a kertek végére ültetni, honnan a példabeszéd is származott: azt gondolja, mind övé a diófaig, mit önhitt emberre mondani szoktak és mely körülbelül a latin non plus ultra-nak felel meg.

Gyümölcsei nem rázatnak vagy szedtetnek, mint más fákéi, hanem veretnek s a dióverés bizonyos szakát jelenti az évnek, szeptember elejét, s az ekkor eső vásárokat rendszeren dióverő vásároknak nevezik, ágainak pedig használ a verés, különben nem terem. Innét a közmondás: diófának, asszonyoknak verve veszik hasznát. Balassa és Rimay verseibe való függelékben pedig az hangzik, hogy diófa veréssel hullatja gyümölcsét. Mythosi jelentésre utal előfordulása a szentiváni tűz körül zengett dalban: „ha a dió megéri, roppan dió“, — valamint a dióveszőnek alkalmazása a varázsolásokban. Gyakran össze van kötve a halál képzetével, mint pl. nem diósdí már a játék, közeli halálra értelmezve, lába se jó másra, csak diót hajítani: akkor már diót dobálnak csontjaimmal. A monda szerint pedig a halál tengerén dióhéjban evez a boszorkány s belőle veti áldozatát a tengerbe.

Az említettek kivül a következő közmondások foglalkoznak a dióval: Úgy jár benne, mint macska a dióhéjban; nincs annyi esze, a mennyi egy dióhéjba férne; a jó meg a dió mintha dióhéjban járna; egy férges diót sem adnék érte; kemény dióba harapott; törd meg a diót, ha belét akarod enni; diót törne homlokán, úgy szereti; nem játszik már dió stb. Kollár János ugyan a szlávok szentfája, — a hárs (lipa) nevével kölcsönözött 200 helynevet sorol fel, — de mi is vagyunk abban a helyzetben, hogy e számnak 17⁰/₁₀₀-jét számlálhassuk fel, melyek nevüket a diótól nyerték; mi elég számos, ha hazánk kiterjedését azon földterülethez arányosítjuk, melyen szlávajkú népek laknak. Diód, Diómál, 12 Diós, Diósad, Diósberény, Diós-Orechova, 2 Diósvölgy, Diósfalu, Diósfalva, Diógyőr, Diósjenő, Dióskál, Dióspatak, Dióspatony, Diószány, 3 Diószeg, Dióstót, Dióváralja. Sőt Jerney szerint Moldvában is van Diókeszi, Diósfalu, Diószeg.

Régibb költőink, — a nemzeti öntudatnak e hivebb képviselői — többet foglalkoztak szellemök termékeiben a diófával, mint az újabb lantosok. Így a Balassa-Rimai féle gyűjteményben meg van említve „a diófa, kit gyakorta menyütő-kő verten ver.“ Barcsay Ábrahám a tokaji bornak hordójáról azt mondja: „ha . . . penészt érzetted, dió virágjával jól kifűtöltetted.“ Baróti Szabó Dávid egy szép sapphoi ódát zeng, „a ledölt dió-fához.“ Kis János pedig csinos két didacticus költeményt irt, — egyet „a dió“-ról, másikat „a gyermek és diófa“-ról. Amint Angliában a karácsony megünneplésénél kimaradhatlan a „mistletoe“ vagyis a fagyöngy (Viscum): épen úgy nélkülözhetlen a magyar családoknál ez alkalommal az aranyozott és nem aranyozott dió. (Vége következik).

ÚJDONSÁGOK.

— Pünkösöd másnapján a szokásos talfái majális igen látogatott volt; tarka színezetű és kinézésű nagy közönség gyűlt egybe, s mulatott kiki a maga módja és szokása szerint. Az ily hagyományos népmulatságok ellen természetesen semmi kifogást sem lehet tenni, sőt inkább azok fenntartását kell előmozdítani; de igenis kifogást lehet és kell tennünk azon gyalázatos és az egész városi közönséget veszélyel fenyegető eljárás ellen, melylyel az e mulatságból hazatérő lerészegített fuvarosok a város főútcáin keresztül-kasul futkosva és vágatva, egymást kerülgetve, e kirándulást rendszeren befejezni és emlékezetessé tenni szokták. Így történt ez most is. A körösi-köz külső végétől kezdve a piac közepéig egész délután, s kivált este felé egymást érték a minden elővigyázat nélkül rohanva haladó s egymást kerülgető kocsik, úgy hogy a körösi-útcán végig menni valódi életveszélyeztető kísérlet volt. Látásból, s részben h. teles szemtanúk után tudjuk mindezt, s ép azért, bár nem szoktunk a rendőrségnek figyelmeztetésekkel minduntalan alkalmatlankodni, ez esetben határozott mulasztás vádjával merünk ellene föllépni. Tudjuk, hogy történt részéről intézkedés, a körösi-köz végén ki volt állítva két lovas hadnagy, kik a helyett, hogy ha már ily csekély számmal rendeltettek is ki, legalább a közön végig-végig czirkáltak volna, ott álltak mozdulatlanul egy helyen, tőlük ugyan történhetett bármi, s figyelmeztetésre azt válaszolták, hogy ők oda vannak rendelve. A városban is volt néhány gyalogrendőr felállítva, de ezekről már saját tapasztalatunk nyomán állíthatjuk, hogy még csak annyit sem értek és tettek, mint egy jó fabakter. Az ily intézkedés ily alkalommal annyi mint semmi. A közbiztonság s a közönség érdeke szigorú és erélyes intézkedéseket kíván, s kivált a körösi-útcán okvetlenül lovas hadnagyoknak kellett volna a rendet fentartani, mert ott a gyalogrendőr semmit sem ér. Sok esetet tudnánk felhozni, sok baj történt, s hogy több emberéletbe nem került, az csak a véletlennek tulajdonítható, mert hajmeresztő látványoknak voltunk mi is szemtanúi. Jövőre erélyesebb intézkedéseket kérünk a közönség biztonsága érdekében!

— Szikszay István és neje született Haraszty Laura a debreczeni színház volt elsőrendű tagjainak hangversenyvel egybekötött tragikái előadása, mely csütörtökre volt kitzúve, a közönség pártfogás hiánya miatt elmaradt, s mára, vasárnapra, június hó 16-ikára halasztatott el. A hangversenyben fellépő műkedvelő urak e közönyösséget ép oly kevésbé érdemlik meg, mint a fellépő színészek, kik közül Szikszayné művészi játékával nekünk kecskemétieknek már több ízben volt alkalmunk meggyőződni, s kik előtt Szikszay úr sem egészen ismeretlen; s így jöllehet a közönség csekély számban való megjelenését nem is a közönyösségnek rójjuk fel, hanem annak okát a júniusi meleg napokban véljük feltalálni, tekintettel a műkedvelők által előadandó műsorozatra, másrészt az előadandó darab voltára, mely színpadunkon, ha nem tévedünk, újdonság, arra kérjük a közönséget, hogy elfelejtve a valónál nagyobbak képzelte kényelmetlenséget a színműpártolók sorában

kivívott régi jó nevét, ez este se engedje behomályosulni, hanem minél számosabb megjelenéssel fényessé tegye, mert megbánni semmi esetre sem fogja.

— Lady Hamilton, a magát egyszerű bérlő leányából a felsőbb tízezer közé felküzdő híres szépség, midőn Nelson parancsnok Abukir mellett vívott győzelméről levélben értesíténé, a köldöttet megvendégelendő azt kérde tőle: mit szeretne inkább: oportóit, sherryt vagy grogot? mire az tán nem szerényen, de talpraesetten azt felelé, hogy ő azt hiszi, hogy az oportói és a sherry épen jó volna neki addigra, míg a grog elkészül. Ez köztudomású, valamint az az adoma is az, hogy az egyszeri cigány arra a kérdésre: melegedni, vagy szalonnát enni akar-e inkább? azt felelte: legjobban szeretne szalonnát piritani. Nyilván mindkettőről megfeledezett a minapában városunk egyik bizottsági tagja, a kit röviden X-nek nevezhetünk. A pünkösdi ünnepek után, vagy mivel az ünnepek alatt kelletlenül többet kedvezett magának, vagy mivel a szükséges figyelemmel nem volt magára, vagy tán szerencsétlenségre mind két ok miatt, X. úr megbetegedett, s kénytelen volt diatét tartani. Minthogy pedig rideg életet folytat, idegen, nevezetesen Tomaskó konyhájáról él. Tomaskónál tehát megérkezvén kiadta a parancsot, hogy neki leves után becsináltat hozzanak, a közönséges két vagy négy deciliter „karcos“ helyett pedig egy üveg „Ermelléki“-t; mert ezt okos emberek betegnek való kosznak tartják. Tomaskó testvérek főzetéi közt azonban, minhogó egészséges emberek gyomrának készülnek, a becsinált nem fordul elő, s így a ki becsináltat akar enni, annak várnia kell, míg a szakács azt elkészíti. Így X. úr levesét már megette volt, s vár vala a becsináltra; midőn egy másik úr, a ki nem bizottsági tag ugyan, de azért eléggé ismeretes egyén Kecskeméten, a kit mi röviden Y-nak nevezhetünk, a még illetlenül álló, érmelléki tartalmazó palackot megfogja, s a rendelőhöz e kérdést intézi: szabad? X. úr igenlőleg bólint, s Y. úr tölt és iszik. De valamint az étvágy evés közben, úgy a szomj ivásközben jó meg; s Y. úr az első pohárkának lenyelte után erős vágyat érzett egy második pohárkának lehörpöntésére. Megint X-hez fordul, kérdezővén, ha szabad-e még egyszer? X. úr kinyilatkoztatja, hogy nincs mit ellenvetnie, s Y. úr másodsor is tölt és iszik. Az eredmény az volt a mi azelőtt: a szomj olthatatlanabbá vált, s Y. úr harmadsor is fordult az ismeretes kérdéssel X. úrhoz. De ez már megsokalta borának ellenkötelezettség elvállalása nélkül való fogyasztását, s azon elvhez képest szemet szemért, fogat fogért, de meg hazafiasságtól is indítatva, ellenkötelezettség elvállalására akarta rábírní Y. urat. Ez abban állott volna, hogy Y. úr köcsöskalapját ezentúl otthon hagyja, ha pedig elhozná, akkor szabadságában álljon X. úrnak ép oly pohárka vizet öntenie bele, (nem Y. úrba, hanem a köcsöskalapjába), mint a milyen pohárka bort Y. megiszik. Y. úr ellenkötelezettség elvállalása kikötésének alaposágát nem vonja kétségbe, de a kívántat nagyon túlzottnak tartja; ugyanezért hajlandónak nyilatkozik egy pohárka érmelléki bor átengedése mellett arra kötelezni magát, hogy a jövő (most már jelen) héttől fogva hevesmegyei dinnyetermesztő, vagy más hazai népszerű fő, mint csikós, gulyás, sőt kanász fejére való kalapot fog viselni, fenntartva

TÁRCZA.

A gyermek-majális.¹⁾

Oly sok örömet, lelkesedést foglal magában ez a kifejezés, hogy ezt csak az a sok száz gyermek tudná híven elmondani, kik a folyó hó 5-én tartott majálison is részt vettek.

Mily nagyszerű már magában az előkészület; kard, puska, zászló, csákó csinálás, élelmezés stb. mennyi kedves gondot okoznak az ártatlan gyermeki kebelnek.

Alighogy pittymallott a várva várt nap, a gyermekek egy szép tréfát tettek a nappal, mert az egyszer ők keltették föl (különben meleg, száraz idő volt) s már 6 órakor zászlókkal, kardokkal felfegyverkezve csatakészen állt a kis polgárság nagyja és apraja, apraja és nagyja; gyermeke és leánya — még a szegény sánta lábú — mankós is ott volt, hogy besegítse venni azt a talfái erdőt. Megperdült a dob, megszóllalt a zene, felhangzott a jelszó: „Éljen a haza!“ „Éljen Kossuth Lajos!“ s ment a gyermekereg, ment vígan, lelkesülten egész az erdőbe.²⁾

De nini! mi az ott a csöszház végénél? nemzeti színű lobogókkal ékesített, zöldágakkal koszorúzott diadal-kapu, egyik oldalán ezen felirattal: „Isten

hozta!“ a másikon: „Éljen a Szabadság, Egyenlőség, Testvériség.“

A kijelölt helyen osztályonként felütötték sátraikat, s aztán letelepedtek reggelizni. Reggeli végével az egyik csoport táncolt, a második labdázott, a harmadik hintázott stb. jó kedv között.

De úgy 9 óra tájt az ég magára öltötte fellegruháját, s tán mi Bécs városáért nem adtuk volna azt az időt, mégis ha szavazásra került volna a sor, aligha ellene nem szavaztunk volna, mint a mesebeli asszony, a kinek a kendere kint száradt. Mert hiába kérem, hajléktalan erdőben, esős időben annyi gyermeknek a gondozása nem kis gond. Volt is interpelláció, sopánkodás, hogy minek is jöttünk ki, mire azonban elég találoán megfelelt egy tanító mondván: Ha Vilmos császár tudta volna, hogy az a délutáni sétatocsizás oly szomorú kimenetelű lesz, bizonynyal nem kocszított volna.

Ez alatt már nyugoton is pityergő arcot öltött az ég úgyannyira, mikép a bizottság jónak látta dobszó által összehívni a hideg fürdőre épen nem számított kis polgárokat s tudokra adá, ha talán eső lenne, mindenki igyekezzeék a maga kis bútorkájával együtt a csöszházhoz bevonulni. Megeredtek az ég csatornáit s lett bevonulás. Bezzeg visszaadta a nap a tréfát, mert úgy megöntözte a kis apró szenteket, mintha husvét lett volna. Minden fölhasználható zigit, zugát igénybe vették a csöszháznak, színnek — még a kakasüllőre is jutott; de aztán magasan is kezdtek ám a dalt.

Volt rivó is, ki elvesztette kendőjét, szalagját; de általában a hangulat jó volt. A hajósi búcsúok

nem tudták meghozni az esőt, meghozta a gyermekek majálisa. Annyi sok gond között is megújulva éreztük magunkat a jó időben, s cigányoknak még nevetnünk is kellett — látva őket az asztal alatt, hogy mint rögtönöztek abból hajlékot. Ez alkalommal elmondom gondolataimat az erdőre nézve.

Ilyen nagy város közönsége megérdemelne egy tervszerűen ültetett mulató helyet; eső, szél, zivatar ellen pedig egy nagy színt más városok példájára. Hány szegény gyermeknek nem ázott volna el zászlója, csákója, mit pedig nem adott volna a talfái erdőért. Még a szegény czibalmos cigány is megköszönte volna, mert valamint ő maga, úgy a czibalomja sem szereti a vizet. Nagy szerencse volt, hogy az eső ideje alatt és után mindig kellemes meleg idő volt; mégis jónak látta a bizottság a megázott gyermekek ruháinak megszáritása tekintetéből több helyen tüzet rakatni, hol a kis megázottak egész kedvteléssel száritgatták ruháikat; s hogy a város által adott 2 kocsit rendelkezésünkre állt, melyeken a kisebb növendékeket haza küldhettük; s hogy a kedves szülék versenyezve siettek egy-egy kocsit gyermekeket haza szállítani.

Nagy örömmel vettük a főkapitány úr azon szives figyelmét is, hogy mindjárt az eső kezdetén két lovas hadnagyot bocsájtott rendelkezésünkre. (Ezeknek ugyan nem ártana, ha több becsületet tudnának.)

A majális ezen rövid történetét azért bátor-kodtam leírni, mivel a kedves szülék és a nagyérdemű közönség nagyobb része személyesen nem vehetett róla tudomást.

Kecskemét, 1878. június 6.

V. L.

¹⁾ Mult számunkból kiszorulván, most közöljük.

²⁾ Tisztelet, becsület Kossuth Lajosnak, Magyarország volt kormányzójának! de feltétlenül hazafiassabb nevelésnek tartjuk a magyar gyermeket, ha már politikát akarunk vele játszani, első helyen „éljen a király“-ra tanítani. A szerkesztő.

jogát akkor, mikor arra alapos oka van, köcsökalapját használni, azt elvinni a vendéglőbe, a nélkül, hogy ebből X. úrnak joga származnék abba ugyanoly pohárka vizet öntenie, mint a milyennel ő bort szándékozik inni. X. úr azonban ezzel nem érte be, Z. és a többi úr rábeszélésére nem hajtott, s így nem lett az egyezségből semmi; ha X. úr beéri Y. úr ajánlatával, akkor máttól fogva nem vagyunk kénytelenek utóbbit mindig köcsökalapban látni, mivel azonban nem érte be, Y. úr ezentúl is hazafiatalan főveggel fog járni. Nem tudjuk, ha Nelson küldöttje kapott-e portert, sherryt meg grogot, erről hallgat a krónika; azt sem tudjuk, ha valyon a cigányoknak megengedett-e szalonnát piritania, ezt a történetírás hasonlóképen elmulasztotta feljegyezni, de tudjuk most már s az utókor is fogja tudni, hogy Y. nem kapott harmadik pohár bort, t. i. mert bort is akart inni, s köcsökalapjáról sem akart véglegesen lemondani. Az a kérdés már mostan, melyik a kettő közül markolt sokat, s szorított keveset?

— **A kecskeméti reform. főgymnasium** június hó 16-án d. u. 5 órakor a főiskola első emeleti nagy termében tartja zárünnepélyét, melynek műsorozata: 1. Török-magyar induló. Előadja a főtanodai zenekar. 2. Álom és való. Arany Jánostól. Szavalja Kovács Pál IV. éves joghallgató. 3. Isten dicsősége. Férfikarra szerző Bethoven. Előadja a főgymnasiumi énekkar. 4. Kivonat „Mártha“ operából. Előadja a főtanodai zenekar. 5. A holló. Poe Edgartól. Fordította Szász Károly. Szavalja Szappanos Sándor VII. oszt. tanuló. 6. Magyar népdalok. Férfikarra alkalmazta ifj. Sz. Nagy Károly. Előadja a főtanodai énekkar. 7. Simon Judit. Kiss Józseftől. Szavalja Szabó József III. éves joghallgató. 8. Szózat. Zenekar és harmonium kíséret mellett előadja a főgymnasiumi énekkar.

— **Tűz.** Vörösmarti Gergely VII. tizedbéli lakosnak a csongrádi-útcza végén levő házában f. hó 13-án éjjel tűz ütött ki, s a náddal fedett épületrészek csakhamar elhamvadtak. Tűzoltóink még jókor érkeztek, s az oltásban tevékeny részt vettek. Általában a tűzoltók és felszerelvények ellen semmi kifogás sem lehet, de mit használ, ha tüzeset alkalmával csak nagysokára tehetnek szert egy-pár vontató lóra, mely őket gyorsan a helyszínére szállíthassa. Itt a gyorsaság az első és főkéllék, s ha tűzoltóink elkésnek; ők soha sem okai. Régi óhajtság és szükség, hogy az előfogatok közül a városházánál legalább két ló e célra folytonosan készen állana. Ez mindeddig nem teljesült, e nélkül pedig minden költsékezés hiába való.

— **A Pest-Pilis-Solt-Kiskunmegyei** hivatalos tanító testület folyó évi június hó 30-án délelőtt 8 órakor Kecskeméten a gazdasági szakosztálylyal összekötött felső-népiskola nagy termében közgyűlést fog tartani, melynek tárgyai: a III. egyetemes tanító-gyűlésre kitűzött tételek.

— **Karthusi szerb nyelven.** Boldogult Eötvösünk e nagy hírű regénye szerb nyelvre fordítottat Bolyarics Gábor helybeli görög kel. lelkész úr által. A fővárosi lapok elismeréssel szólnak a fordításról és fordítóról, ki — mint írják — egy szerb-magyar szótár készítésén is fáradozik. Mi is készséggel fejezzük ki elismerésünket, s azt kívánjuk, haladjon a tiszt. lelkész úr ez úton, s igyekezzék legalább az irodalmi téren e két nemzetnek egymáshoz közelségét eszközölni, biztosítjuk, hogy

„Petőfi-Reliquiák.“

Nagy emberek, vezérszemlék életét megismerni, hogy lángelméjük kifejlődésének mozzanataira belőle magyarázatot vonjunk, kongeniális felfogást igényel. A léleknek nem minden rózsája terem az élet tövisén és a szellemi alkotás képeire az életben nem mindig találunk megfelelő alakokat. Külön fejlődéssel, tehát külön történettel bír mind a kettő — a szellem és az élet és habár haladó művelődés mellett kölcsönös áthatással gyarapítják egymás tökéletességét — mint az egy kővébe összecsapó két tűzoszlop határlángjait, vagy az ezek között keresztben pattogó sziporkákat nehezen lehet megkülönböztetni — ezek hatáskölcsönzésének erőmérése is felettébb kényes. Aránylag mégis könnyebb ez egész nemzetek, vagy az emberiség kulturtörténetére alkalmazva, a hol az eszmeáramlatok erősebb sugarakkal ömölnek az élet kúszált esatornáinak torkolataiba, mint egyes nagy szellemekre vonatkozólag, kik teremtő erejük ezer finom vonatkozásaival, mely nem mindig akkor legnagyobb mikor a földet érinti, az éles látású vizsgáló előtt is, mélyen rejtett lélektani problémákat képeznek. Az ilyen psycho-biographiai tanulmányoknál azért rendkívül pontosan, magas felfogással, de ovatosan kell eljárni, mert az anyag rendezése és szellemének plastikus idomítása nem fontosabb a felesleges részek tudatos elkülönítésénél. A mily eljárást követ az életrajzfestő, hogy árnyékolásával képe színeit és vonásait harmonikusan kiemelje, a nélkül hogy azok kirivókká váljanak,

nemzetének is többlet használatával, mint a nemzetiségi agitációkkal, s azzal, hogy a szerb ajkú növendékek vallásóráin a szerbek történetéből azok fejedelmét mint szenteket ismerteti; az esetben a méltó elismerés sem fog elmaradni.

— **A helybeli jogakadémián** az aláírások e hó 15-én kezdődtek meg. A hónap második felében a vizsgák fognak tartatni. Az aláírások megkezdése után az előadások jóformán bevégezetteknek tekinthetők.

— **A helybeli reform. lyceumban** az 1878-ik tanévet bezáró vizsgák f. hó 24—28. tartatnak. A magán tanuló vizsgálatai pedig folyó hó 21. és 22-én. Ezen vizsgákon a szülők s a tanügy barátai is résztvehetnek.

— **A községi polgári leányiskolában** az évi zárvizsgálatok következő rendben tartatnak meg: június hó 21-én azaz pénteken egész nap az I. osztályé, jún. 22-én azaz szombaton délelőtt a III. osztályé, délután pedig a II. osztályé.

— **A községi polgári leányiskola** növendékei f. hó 19-én, azaz szerdán délután 5 órakor az intézet helyiségében az ének- és szavalásból nyilvános vizsgálatot tesznek. — Műsorozat: 1) „Honfidal“ Nagy Józseftől, éneklik a II. és III. oszt. növendékek. 2) „Szüretünk“ Lévyától, szavalja Salamon Mari I. oszt. növ. 3) Népdalok, éneklik az összes növendékek. 4) „Gyermek álmái“ Vahot Imrétől, szav. Hacker Emma I. oszt. növ. 5) „Ima“ Erkel Bánkban című dalművéből, éneklik a II. és III. oszt. növ. 6) „Szilágyi Erzsébet“ Tóth Kálmántól, szav. Jaloveczky Anna II. oszt. növ. 7) Népdalok, éneklik a II. és III. oszt. növ. 8) „A madár fiaihoz“ Arany Jánostól, szav. Hirsch Berta II. oszt. növ. 9) „Tornászdal“ Goll Jánostól, éneklik a II. és III. oszt. növ. 10) „Hazámban“ Petőfi Sándortól, szav. Hoffmann Hermin III. oszt. növ. 11) Népdalok, éneklik a II. és III. oszt. növ. 12) „Bucsu“ b. Eötvös Józseftől, szav. Bagó Juliska III. oszt. növ. 13) Induló, éneklik a II. és III. oszt. növ.

IRODALOM.

— Hugó Viktornak „Egy bűn története“ című műve, mely köztudomásúlag III. Napoleon deczemberi államcsinjának történetét adja elő, magyar fordításban megjelent két kötetben Tettey Nándor és társa czégnél Budapesten. A mű rövid tartalma: első nap, orvtámadás; második nap, a küzdelem; harmadik nap, a vérfürdő; negyedik nap, a győzelem; befejezésül a bukás. Minden nap s a befejezés több czikkéből áll. A mű Hugó Viktor ismert modorában van írva. Álljon itt idézetül egyik jellemzése: „E sorok írója ismerte Morny-t. Ő és Walewszky a quasi uralkodó családban, az első a királyi, másik a császári korcs szerepét játszotta. Ki volt tulajdonképen Morny? Mondjuk meg nyiltan: vidám, fondorkodó, de nem szigorú, korcs és főúr, Romieux barátja és Guizot támogatója; nagyvilági modorával a játékbarlangok szokásait egyesíti; öntelt és szellemdús, megvolt benne az eszmék bizonyos bőkezűsége, (hihetőleg nyomdahliba e helyett: bősége,) mely azonban nem zárta ki részéről a hasznos bűnök elkövetését; rút fogakkal kellemesen tudott mosolyogni; kicsapongó, szenteskedő, szórakozott és mégis helyt álló, rút, jó kedvű, kegyetlen, külsejére rátartó, vakmerő; fogoly testvérét börtönben hagyta, de császári testvéreért kész volt életét áldozni; Bonaparte Lajos anyja az ő

anyja is volt, és ép úgy, mint Bonaparte Lajosnak, neki is volt valaha apja; Flahautnak, vagy Beauharnaisnak nevezhette volna magát és ő a Morny névhez ragaszkodott, az irodalomban a vau-devilleig, a politikában a tragoediáig emelkedett; életvidor emberelő; megvolt benne mindazon frivolitás, mely a gyilkossággal összeegyeztethető; Marniaux körvonalaiiban lerajzolhatta volna, de csak azon feltétel alatt, ha ezután újra Tacitus kezeibe került volna; lelkiismeretlen, előkelő, becstelen és szeretetre méltó, szükség esetében valódi herceg: ime, ilyen volt e gonosztevő!“ A fordításra valamivel több gond volt volna fordítandó; így például alig érthető magyarság ez: „Ratapoil megmagyarazza Bonhomme Jánosnak államcsinjét. Bonhomme hisz neki.“ A napoleoni államcsiny korunk egyik legnevezetesebb, a tizenkilencedik század minden európai népére némileg kiható eseménye, mely oly jeles írótól előadva mint Hugó, mindig érdekes olvasmány leend. Ennélfogva ajánljuk azt az olvasó közönség figyelmébe. A csinosan kiállított mű ára kötetenként 1 frt. 80 kr.

Kimutatás

a kecskeméti pénzüntézetek május havi forgalmáról.

Kereskedelmi ipar-hitelintézet és népbank.

Bevétel:

Fénztárállás április 30-án	10,527 frt. 59 kr.
Kötelezett takarékbetétek után	36 „ — „
Váltó visszafizetésekéből:	
Idegen váltókra	65,200 „ — „
Fedezett váltókra	31,353 „ — „
Előleg visszafizetésekéből	825 „ — „
Folyószámlák után	69,608 „ 83 „
Pesti telepitvények után	31,350 „ — „
Kamatok	3,548 „ 93 „
Díjak	84 „ 98 „
Késelmi kamatok után	16 „ 92 „
	212,551 frt. 25 kr.

Kiadás:

Váltó leszámolás:	
Idegen váltókra	73,498 frt. — kr.
Fedezett váltókra	29,625 „ — „
Folyószámlákra	85,198 „ 14 „
Időközi kamatok:	
a) Pesti telepitvényekre	437 „ 18 „
b) Folyószámlákra	115 „ 15 „
Üzleti költségekre	289 „ 01 „
Elnöki fizetés	125 „ — „
Tisztviselők fizetése	249 „ 99 „
Osztalék részvényekre	11,060 „ — „
Osztalék köt. tak.-betétekre	139 „ 30 „
Függő kamatok köt. betétekre	117 „ 88 „
Függő kamatok betéti-lapokra	2,514 „ 40 „
Jövedelmi adóra	400 „ — „
Állami illetékek betétek tők. és kifizetett időközi kam.	182 „ 17 „
Jótevény cél:	
Eötvös alapra	60 „ — „
Ipar-egylet részére	60 „ — „
Jutalék számlán igazgatósági elnök részére	515 „ 38 „
Jutalék számlán tiszt. részére	206 „ 15 „
	204,792 frt. 75 kr.
Pénztárállás 31-én	7,758 frt. 50 kr.
Vajda, könyvelő.	212,551 frt. 25 kr.

szintoly csapáson kell haladnia annak, a ki a költő műveit megérteni akarja és erre adatokat talál annak magán életéből. Azon költők közül, kiknek élete sok tekintetben műveiket is megmagyarazza, Petőfi Sándor hazánk legfényesebb nevű költője első helyen áll. Életének némely mozzanataival egy része dalainak oly annyira összefügg, hogy elválasztásuk egyenesen félreértést jelentene. Dalai a szellemi átalakulás nagy idejének eposzát képezik, melyben a költő maga a hős! Mi sem lehet tehát háladosabb, mint új adatokat napfényre hozni, melyek új összekötő pontokat nyújtanának személye és művei között. Ezt kísérlette meg Halasi Aladár úr, ki „Petőfi-Reliquiák. 1841—1849“ cím alatt Petőfinek részben kiadatlan, részben elszórvva megjelent leveleit, cikkeit stb. egy kötetbe összegyűrve, Gyulai Pál magyarázó előszóval kiadta. Meleg érdeklődéssel vettük kezünkbe a gyűjteményt és ha Petőfinek minden szava, minden nézete a legnagyobb érdeklődéssel bír is a magyar közönség előtt, mi a fentebbiek szerint csak sajnálhatjuk, hogy leginkább olyant tartalmaz a kötet, melyek kizárólag magánjellegűknél fogva közlésre egyáltalában nem alkalmasak. Nem kényerünk prude elmékedésekkel fonák erkölcsösséget fitogtatni, de a Németországban annyira elterjedt csömör-irodalom ellen a jó izlés nevében emelünk szót. Sajátságos hogy épen időnkben, mikor általános eszmékért, intézményekért annyira lelkesülnek, a magánélet diskkrét helyeit buzgón kutatják. Az irodalomban pedig az élvezetnek oly elfajult nemét tünteti ez fel, melyről nem tudni, hogy terjesztésében az olvasó kö-

zönség, vagy maguk az írók bírnak-e nagyobb részszel. Csoda-e, hogy Voltaire testi sérelmeivel, Rousseau atyai zordonságával, Dyon válsái skandalumával, Goethe szerelmeivel inkább fogfalkoznak, mint hallhatatlan műveikkel. E csömör-irodalom nem elég, hogy megmetyeljezi izlésünket, félrevezeti ítéletünket, a könnyen serdülő hivalkodó értelmetlenséget is virágzásba hozza. Azért a könyvet — Petőfi nagyszerű naplóját, néhány levelét Aranyhoz kivéve — valósággal Petőfi nagy nevével való visszaélésnek tekintjük. Gondolt, gondolhatott-e Petőfi valaha arra, — sőt maga tiltakozott ellene — hogy magánleveleit, a percz hevén megfogalmazott apró nyilatkozatait, sőt még tanulmányi jegyzeteit valamikor kötetbe csomózva kiadják! Van-e egyáltalában értelme annak, hogy oly dolgokat, mint „Petőfi személyleírása“ és „levele Tyrolerhez“, melyek egyenesen félreértést okoznak, kiadnak és nem szellemi szegénységre mutat-e, ha olyan jegyzeteket, mint a „francia forradalom és a várromokról“, Petőfi művei közt kinyomtatnak! Egyéb levelei sem voltak közlésre alkalmasak. Mindenesetre azonban, aki e kötetecske után indul, hogy Petőfiről képet alkosson magának, görbe útra jut vele. Becsesz adalék a kötethez Halasi úrnak a „Petőfi irodalom“ összeállítására, mely felsorolja nagyobbára mind a könyvet, cikkeket stb., melyek a költőtől és róla különböző nyelveken 1843—1878. évig megjelentek.

Dr. Fekete József.

Takarékpénztár.

Bevétel:

Pénztárállás április 30-án . . .	10,183	frt.	65	kr.
Betételek után	78,898	"	51	"
Különféle díjak után	140	"	93	"
" kamatok után	7,867	"	22	"
Kölesön visszafizetések:				
Váltók után	162,547	"	—	"
Előleg után	465	"	—	"
Ingatlan után	510	"	—	"
Magán váltók	4,028	"	—	"
Egyleti ház-jövedelem után . . .	680	"	06	"
Váltóivek után	73	"	20	"
	265,393	frt.	57	kr.

Kiadás:

Visszafiz. betét és tők. kamat . .	63,605	frt.	38	kr.
Kifizetett folyó kamat	611	"	15	"
Kölesönök váltókra	184,247	"	—	"
Magán váltó	2,495	"	—	"
Steiner Farkas-féle ügy	1,842	"	53	"
Schwarz-féle ügy	1,795	"	49	"
Igazgatói t. díj, tisztviselők és szolga fizetése	390	"	—	"
Üzleti költség	45	"	38	"
Osztalék	330	"	—	"
Jövedelmi adó	700	"	—	"
3% államilleték a mult havi folyó kamat után	16	"	79	"
	256,078	frt.	72	kr.
Pénztárállás	9,314	"	85	"
Markovics	265,393	frt.	57	kr.

„Kecskeméti Központi Takarékpénztár“

Bevétel:

Mult havi pénztári maradvány . .	4,100	frt.	06	kr.
Betétek	16,547	"	80	"
Kölesön visszafizetés	140	"	19	"
Előleg	1,320	"	—	"
Leszámitolás	93,969	"	—	"
Folyószámlák	87,412	"	95	"
Viszleszámitolás	70,904	"	—	"
Betét kamat	8	"	41	"
Különféle kamatok	3,160	"	94	"
Különféle díjak	77	"	55	"
	277,640	frt.	90	kr.

Kiadás:

Fedezett váltók	4,545	frt.	—	kr.
Leszámitolás (váltóra)	86,606	"	—	"
Betétek és tők. kamat visszafiz. .	26,508	"	21	"
Betétek folyó kamata	199	"	07	"
Viszleszámitolás visszafizetése .	67,261	"	—	"
Folyószámlák	84,403	"	79	"
Államilleték	1	"	06	"
Osztalék	144	"	50	"
Adó	560	"	—	"
Tiszti és szolga fizetés	416	"	66	"
Folyó költség	24	"	96	"
Különféle kamatok	900	"	21	"
Pénztárkészlet, mint egyenleg . .	6,070	"	44	"
	277,640	frt.	90	kr.

Sub rosa üzenetek.

23. N. L. úrnak H.-M.-Vásárhelyt. A kérdéses botrányról sajnálattal értesültünk, s azt semmi esetre sem helyeseljük; de sokkal czélszerűbbnek tartjuk az ily dolgokról hallgatni, mint azokat kikürtölni.

Tudósítás a kecskeméti hetivásárról.

1878. június 14.

Tisztabúza m.-máza 76—78 kl. 10.—	któl 10.50	krig.
Elegy " " 73—75 " 7.60	" 6.70	"
Rozs " " 70—72 " 6.—	" 6.50	"
Árpa " " 60—62 " 6.60	" 7.—	"
Zab " " 38—40 " 6.—	" 6.20	"
Kukoricza m.-máza 70—72 kl. 7.—	któl 8.—	krig.
Köles " " 7.—	" 7.40	"
Burgonya " " 2.40	" 3.20	"

Felelős szerkesztő: Dr. BELICZAY JÓNÁS.

Főmunkatársak:

Hornyik János, Kiss Lajos, Dr. Tassy Pál.

A szentpétersvári egészségügyi tanács megengedte, a Guyot-féle kátrány-tokocskák behozatalát, mint melyek oly kitűnő hatással bírnak meghűlések, hurutok, valamint légszűbajok és tüdővész ellen. Két vagy három tokocskát használva minden étkezésnél, majdnem rögtön enyhülést idéz elő. Az egész gyógymód nem kerül többbe, mint naponként 10—20 krajczár jelentéktelen összegbe.

A számos utánzások elkerülésére különösen figyelemmel veendő, hogy minden üvegeze cimkéjén Guyot úr aláírása három színű nyomással van feltüntetve.

Raktár Kecskeméten: Molnár János úrnál. 2—1

H I R D E T É S E K.

Gyermekek és megnöttek részére egyaránt!
Dr. Plenk A. „Anticatarrhalicum“

A nyákhártyák mindennemű hurutjai ellen.

Ezen tudományos alapon gyógyerejű növények és gyökerekből készített thea hatása kitűnő, a gégefő nyákhártyáinak mindennemű betegségeiben, úgyszintén a légzőcső, a bronchiák, a tüdő, gyomor és belek bajaiban; kiváló szer a húgyhólyag, méh és hüvely hurut gyógyításánál és általában enyhény, táplálólág és vértisztítólág hat.

Csomagja használati utasítással együtt 80 kr.

Dr. Plenk A. köhögés elleni pora.

Kellemes ízűek és meglepő gyógyerejűek. — Doboza használati és étrendi utasítással együtt 40 kr.

Dr. Plenk A. Emésztési pora.

Főülmulatlan gyomor elsavanyodásnál, gyomorégésnél, böfögés, étvágyhiány, emésztési nehézségeknél, aranyeres bajoknál — tehát megbecsülhetlen jó házi-szer.

Doboza használati és étrendi utasítással együtt 70 kr.

Kapható: Molnár János gyógyszerárában Kecskeméten. 10 (30—17)

3614.
1878.

HIRDETMÉNY.

A városi szolga-személyzet részére a folyó évben szükségelendő ruházat úgymint: 16 darab atilla, s ugyanannyi lovagló bőrs nadrág, 90 drb mellény, 74 drb magyar nadrág, és 72 drb sapka, továbbá a városi 4 tűzoltó részére 4 nyári zubony, 4 nyári nadrág és 4 drb sapka elkészítése a 3614/1878. számú tanácsi végzéssel megrendeltetvén, az árlejtés megtartására a gazdasági osztály utasított, minek folytán árlejtési határidőül f. évi június hó 18-ik napjának reggeli 9 órája a gazdasági hivatalba kitűzetett, melyre a vállalkozni akarók azzal hivatnak fel, hogy az elszámolt ruhaneműekhez a városi közönség csak posztót fog adni, egyéb szükségeseket pedig vállalkozók lesznek kötelesek kiszolgáltatni.

Kecskemét, június 6-án. 1878.

A gazdasági osztály által.

87 (2—2)

Bátorkodunk

t. cz. gazdasszonyainkat

egy nagy takarékoságra figyelmeztetni, mely a kávénak **füge-kávéval** együtti főzéséből áll. Ezáltal kétféle előnyt nyerherni. Az 1-ső: a kávénak ize tetemesen javul; 2-ik: olesó megszerzése megtakarítást szerez. Ennélfogva megkísérlésre fölkérnetnek

valódi füge-kávéval

Midőn minden csomag tartalmaért (aranyozott felszereléssel ellátott kávéknak) **valódiságát illetőleg 100 forintal jótállunk**, ide nyomott védjegyünket különös figyelmükbe ajánljuk.

Schmidt Viktor és fia,

es. kir. szabadalm. gyárnok **Bécsben.**

74 (10—6) Raktár Kecskeméten:
PULTZER GUSZTÁV, REINER ADOLF és BUTTINGER FERENCZ kereskedő uraknál.

Tanoncz-felvétel.

Félegyházán **Czinsz Sándornő** czukrászdájában

egy tanuló

— írás- és olvasásban jártas — felvétetik. Közlebbit levél által tudni adja.

85 (2—2)

Fa-eladás.

Belső sétatér mellett 166. sz. a. Dékány Mihály-féle háznál a **legkitűnőbb minőségű szarvas** hántott

cserfa és ákác olfa,

úgy 100-nál több

ákác oszlopnak

való fa van most — (későbbben puha olfa is lesz) — jutányos áron eladó. 87 (3—1)

Ház-eladás.

A Szécsényi-téren 263. szám alatti ház, mely **Dékány Lajosné** asszony tulajdonához tartozik, Sziládi Lajos és Hajós József urak tőszomszedságában,

szabad kézből eladó.

Értekezhetni tulajdonossal a fentírt házbán.

88 (2—1)

Hirdetés.

Egy jó karban levő, legújabb kiállítású féderes

hintó

jutányos árt eladó. — Bővebb értesítést nagy-budai-útcza Jón-féle házbán. 89 (3—1)

Hirdetmény.

Alolirt zálogintézet-tulajdonosok tisztelettel értesítik a n. é. közönséget, hogy

f. é. június hó 21-ik

napján, az intézetűben ki nem váltott **arany, ezüst, ruha, emű** s egyéb **értékes tárgyak** eladására hatóságilag engedélyezett

nyilvános árverést

fognak tartani, melyre a venni szándékozókát ezennel — 5. tíze ad orvos-útcza 5. sz. a. özv. Papp Györgyné úrnő házában levő üzlethelyiségükre — meghívják

Bogyó Teréz és Szabó István,

zálogintézet-tulajdonosok.

90 (1—1)